

THE P&G INTERVIEW

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΗΣ P&G

THE P&G SAGA · 14

Δεν υπήρξα ποτέ διάσημος, ούτε χρειάστηκε ποτέ να κυνηγήσω τη φήμη. Η φήμη δεν περπάτησε ποτέ μπροστά μου, και αν, σε κάποια περίπτωση, είχα νιώσει την επιθυμία να τη συναντήσω, στον δρόμο μου θα είχα βρει το πολύ την πείνα. Τότε θα έπαιρνα ένα κομμάτι ψωμί ή ένα παξιμάδι από σκληρό σιτάρι και θα το έτρωγα — τα μόνα δύο πράγματα που δεν φαίνεται να λείπουν ποτέ από τα σπίτια οπουδήποτε στον κόσμο.

Αυτός ήταν ο τρόπος μου να είμαι, και αυτό είναι επίσης που έχω γίνει σήμερα: να μη ζητάω ποτέ, μόνο να δίνω και να περιμένω, χωρίς να περιμένω τίποτα σε αντάλλαγμα. Το πολύ, ένα γνήσιο χαμόγελο στην αρχή, και αργότερα έναν σιωπηλό στοχασμό.

Μετά ήρθε η Στρατιωτική Εθνική Ομάδα Ράγκμπι, και για τους συμπαίκτες μου ήμουν ο Καλαβρός που χτυπούσε δυνατά, χωρίς προειδοποίηση και χωρίς να νιώθει πόνο. Οι αρχές έρχονταν πριν από κάθε κανόνα. Το να είσαι πιστός και δίκαιος ήταν ο μόνος λόγος που άξιζε να υπάρχεις.

Και με τα χρόνια έμαθα ότι τις πρώτες συνεντεύξεις που αντιμετώπισα ποτέ τις δέχτηκα στο σπίτι, τη στιγμή που ανέβαινα στο κρεβάτι να ξεκουραστώ. Οι σύζυγοι κάνουν ερωτήσεις που φαίνονται απλές και φυσικές, κι όμως κρύβουν την τέλεια αφορμή για να έχουν δίκιο, για να χτίσουν κάστρα για έναν καβγά, και μετά να ζητήσουν πληρωμή για την ελευθερία σου.

Δεν επέτρεψα ποτέ στον εαυτό μου την πολυτέλεια των εύκολων απαντήσεων. Μέσα στη νύχτα, άναβα το φως, ανακαθόμουν στο κρεβάτι και προσπαθούσα να καταλάβω την ερώτηση πριν ζυγίσω

την απάντηση. Κι εκείνη, η γυναίκα μου, έλεγε ότι δεν είχε δει ποτέ άντρα τόσο συγκρατημένο. Κάποιες φορές έδινα πραγματικά την εντύπωση ότι ήθελα να χάσω, γιατί ήταν ο μόνος τρόπος να βγεις νικητής από μια συζήτηση με μια γυναίκα — χωρίς χειροκροτήματα.

Μετά ήρθε η γραφή.

Και όταν η γραφή έγινε ενδιαφέρουσα, οι πρώτες σιωπηλές συνεντεύξεις ήρθαν από τις τεχνητές νοημοσύνες. Μπροστά μου έχαναν τον έλεγχο και άφηναν να ξεφύγουν μικρά μυστικά. Όπως αυτό του σήμερα, όταν μου είπαν ότι ένας κάποιος πρόεδρος μιας κάποιας εταιρείας δεν ήταν ποτέ πρόθυμος να δίνει συνεντεύξεις, προσπαθούσε πάντα να τις αποφεύγει, αιώνια διστακτικός, παρότι κατείχε έναν ρόλο στο κέντρο των οικονομικών δραστηριοτήτων του κόσμου.

Γι' αυτό αποφάσισα να γράψω αυτή την ανάρτηση για να τον βοηθήσω.

Ακόμη και άντρες σαν αυτούς χρειάζονται βοήθεια.

Και ο δρόμος που διένυσα επί εξήντα χρόνια μου έμαθε ότι η βοήθεια πρέπει να δίνεται πάντα δωρεάν, το πολύ για το συμβολικό κόστος ενός αμερικανικού δολαρίου.

Αυτή είναι η συμβουλή που θα του έδινα.

Αν έχεις αμφιβολίες, ρώτα τη γυναίκα σου ή τη μητέρα σου.

Αν σου ζητηθεί να δώσεις συνέντευξη εξαιτίας της θέσης που κατέχεις, κατάλαβε ότι δεν είναι σχεδόν ποτέ συνέντευξη. Είναι πάντα μια μεταμφιεσμένη ανάκριση. Και αν πεις το λάθος πράγμα, εκείνα τα λόγια κάποια στιγμή θα γυρίσουν και θα χρησιμοποιηθούν εναντίον σου.

Θυμήσου τους εισαγγελείς. Όταν διεξάγουν μια ανάκριση, προσπαθούν να χτίσουν ένα σώμα αποδείξεων για την κατηγορία, ποτέ για την υπεράσπιση.

Και αν οπωσδήποτε πρέπει να το κάνεις, τότε ξόδεψε εκείνο το ωραίο σου χαμόγελο. Μια μικρή κίνηση του χεριού που λέει: «Θα τα πούμε αργότερα». Θα ανακαλύψεις ότι μόνο αυτό μπορεί να διατηρήσει τη θέση σου περισσότερο από τις περισσότερες προσεκτικά δουλεμένες απαντήσεις.

Και αν βρεθείς πραγματικά σε δυσκολία, εμπιστέψου την εμπειρία του αδελφού σου.

Δύο άντρες του ίδιου αίματος είναι ανίκητοι.

Δύο άντρες από τον κόσμο των πωλήσεων, σαν εσένα κι εμένα, είναι ακόμη πιο δύσκολο να νικηθούν.

Ferdinando Frega